

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Oboer/28/2013                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 6608203777                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.02.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Prieceľová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:6608203777.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnému: R. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., v konaní zastúpený opatrovníčkou Oľgou Mlynarčíkovou, zamestnankyňou Okresného súdu Zvolen, o vymożenie pohľadávky 906,76 eur (pôvodne 27 317,-- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 14Er/277/2008, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoE/205/2012-87 zo dňa 31. júla 2012, právoplatné dňa 10. septembra 2012, takto

### rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie konania z a m i e t a .  
Dovolanie oprávneného o d m i e t a .  
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, žiadosťou zo dňa 12. 03. 2008, Okresnému súdu Lučenec ako súdu prvého stupňa, doručenu dňa 20. 03. 2008 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymożenie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761 (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 8397/07 zo dňa 02. 11. 2007, právoplatný dňa 19. 11. 2007 a vykonateľný dňa 22. 11. 2007 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 25. 03. 2008 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5606 051441\* na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 11). Následne uznesením č. k. 14Er/277/2008-51 zo dňa 24. 02. 2012, exekúciu s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g/ EP v spojení s § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

Preskúmaním rozhodcovského rozsudku a zmluvy o úvere č. 6461063 zo dňa 19. 12. 2006, na základe ktorej konal a rozhodol rozhodcovský súd, súd prvého stupňa poukázaním na článok (bod) 17 „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“, zistil, že rozhodcovská doložka znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak by v konaní vystupoval na strane žalovaného. Spotrebiteľovi je tak fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva na všeobecnom súde, nakoľko porušenie povinnosti zo strany oprávneného je vo väčšine prípadných sporov vylúčené. Taktiež rozhodcovská doložka nie je v zmluve dojednaná individuálne, čo vyplýva z jej zaradenia do obchodných podmienok ako súčasti formulárovej zmluvy o úvere. Túto skutočnosť súd považoval za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa, pričom rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 85), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 16CoE/205/2012-87 zo dňa 31. 07. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Poukázaním na § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 EP, odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku oprávneného, podľa ktorej exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmavacej činnosti, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu so zákonom, za nedôvodnú. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/164/1996 zo dňa 27. 01. 1997 (publikovaný pod č. 58/1997 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, vo zväzku 5-6, ročník 1997, str. 188), v ktorom najvyšší súd vyslovil možnosť skúmať v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania vykonateľnosť exekučného titulu. Námietku oprávneného, že okresný súd prekročil svoje preskúmavacie právomoci a nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú aj s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18. 02. 2010. Totožne so súdom prvého stupňa vyhodnotil posudzovanú zmluvu za zmluvu spotrebiteľskú, resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere, uzavretú podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Odvolací súd ďalej odkazom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukázal na úplné znenie rozhodcovskej doložky, zakotvenej v zmluve o úvere i s prihliadnutím na odvolacie námietky oprávneného, ktorý poukázal na zachovanú možnosť spotrebiteľa uplatniť nároky zo spotrebiteľskej zmluvy aj pred všeobecným súdom. Osobitne vyzdvihol dodatok, uvedený v rozhodcovskej doložke („...ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.“), ktorým podľa názoru odvolacieho súdu oprávnený vylúčil možnosť spotrebiteľa domáhať sa práva na všeobecnom súde občana v prípade, ak „pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd“. Mal za to, že koncipovanie rozhodcovskej doložky spôsobom, akým je obsiahnutá v úverovej zmluve, je len formálnym zachovaním práva na prejednanie veci pred všeobecným súdom, nakoľko právo výberu má výlučne navrhovateľ, pričom navrhovateľom v daných vzťahoch môže byť dlžník iba ojedinele, výnimočne. Navyše v prípade, ak ktorýkoľvek zo subjektov podá žalobu na rozhodcovský súd, nie je možné podať žalobu na všeobecný súd občana. Túto skutočnosť aj odvolací súd považoval za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa.

Odvolací súd poukázal aj na obchádzanie zákona, spočívajúce vo vylúčení záväzného pravidla zámerným použitím prostriedkov, ktoré sami osebe nie sú zákonom zakázané, v dôsledku čoho vzniknutý stav z hľadiska pozitívneho práva sa javí ako nenapadnuteľný. Ak je ale výsledkom konania „in fraudem legis“,

čo je postup, kedy sa niekto správa podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnu normou nepredvídaný a nežiaduci, ide o nedovolené konanie, ktoré nemôže požívať právnu ochranu.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd skonštatoval, že v zmluve zakomponovaná rozhodcovská doložka je v rozpore so zákonom, v danej veci absentuje riadny exekučný titul, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom na základe takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, čím boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ EP, resp. § 45 ods. 1, 2 ZoRK. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal výškou úrokov z omeškania a ich prípadným rozporom s dobrými mravmi a taktiež ani neskúmal ročnú percentuálnu mieru nákladov ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z dôvodu ktorého odvolacie námietky oprávneného, týkajúce sa týchto skutočností, považoval odvolací súd za nedôvodné a bližšie sa nimi nezaoberal.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 09. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že:  
súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),  
v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),  
nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),  
súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),  
konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),  
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 EP, § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, § 53 ods. 4 OZ, ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 100 - 103).

K vyššie uvedeným dôvodom dovolania oprávnený uviedol, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. Podľa dovolateľa, odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto právne posúdenie trpí základnými vadami jeho nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, čím porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa názoru dovolateľa, závery odvolacieho súdu (o tom, že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv, podáva v zásade len veriteľ úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd a že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov uzavretia rozhodcovskej doložky, a preto, vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a vyjednávaciu silu, nemožno spravodlivo požadovať, aby porozumel jej významu) nie sú zdôvodnené a preukázané, predstavujú nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych a skutkových súvislostiach. Uviedol, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám. Podľa dovolateľa, ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. Exekučný súd, ani odvolací súd sa podľa dovolateľa nevysporiadali najmä s judikatúrou Súdneho dvora EÚ a nezdôvodnili, prečo priamo aplikovali ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS. Smernica podľa dovolateľa nepovažuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané a opačné závery oboch súdov sú ich nepreukázanou domnienkou.

Dovolateľ ďalej poukázal na znenie Smernice Rady 93/13/EHS v ustanovení ods. 1 písm. q/ jej prílohy v slovenskom, anglickom, českom, poľskom, nemeckom a francúzskom jazyku a uviedol, že ustanovenie slovenskej verzie uvedeného ustanovenia smernice je nesprávne. Text úniového predpisu je potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou. Súd sa podľa dovolateľa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v Smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil, prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Dovolateľ má za to, že v danom prípade je nutné požiadať Súdny dvor EÚ najmä o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu.

S poukazom na všetky vyššie uvedené tvrdenia dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania. Navrhol tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní.

Povinný (jeho opatrovníčka), ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania.

K obdobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 301/2012 zo dňa 21. 03. 2013, sp. zn. 2 Cdo 386/2012 zo dňa 30. 04. 2013, sp. zn. 6 Cdo 431/2012 zo dňa 15. 05. 2013, sp. zn. 3 Cdo 441/2012 zo dňa 13. 06. 2013, 5 Cdo 371/2012 zo dňa 09. 07. 2013, ďalej rozhodnutia 4 Oboer 85/2013 zo dňa 30. 09. 2013, 4 Oboer 169/2013, zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. V prejednávanej veci sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov. Z rozhodnutí, ktorých zrušenia sa oprávnený podaním dovolania domáha, celkom jednoznačne vyplýva, že o zastavení exekúcie bolo rozhodnuté z dôvodu absencie riadneho exekučného titulu, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky. Procesný postup súdov mal v danom prípade podklad najmä v ust. § 57 ods. 1 písm. g/, § 58 ods. 1 EP a § 45 ods. 1, 2 ZoRK. V danom prípade rozhodnutia súdov nižších stupňov nespočívajú na aplikácii alebo interpretácii práva Európskej únie, z dôvodu ktorého najvyšší súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Súčasne dovolací súd vo vzťahu k návrhu oprávneného v podaní zo dňa 26. 07. 2012, prvostupňovému súdu doručené dňa 10. 08. 2012 (č. l. 94 - 97), na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, poznamenáva, že súd prvého stupňa a rovnako aj súd odvolací postupovali správne, ak na tento návrh neprihliadli. V danej veci už nebol dôvod o tomto návrhu oprávneného rozhodovať, nakoľko odvolací súd o odvolaní oprávneného rozhodol uznesením zo dňa 31. 07. 2012, a teda ešte pred doručením predmetného návrhu na súd.

V ďalšom pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či dovolanie oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre

konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Lučenec ako súdu prvého stupňa o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu, vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Lučenec ako súdu prvého stupňa, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukládajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namietá alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených vád možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovodateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto

povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých vyššie označených súdnych rozhodnutiach, právne závery ktorých sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V predmetných rozhodnutiach najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť, pričom rozhodovanie súdov v exekučných veciach vyplýva priamo zo zákona (napr. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej

na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Ako už dovolací súd skôr spomenul, dovolanie nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale iba proti takému, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.